

Albert Agustí: «El pare només em va donar un consell futbolístic i no li vaig fer cas»

Exfutbolista de Banyoles, Girona, Esport Badaloní i Guíxols

‘Va, pugeu, que anem a can Cruyff’. Xavi Agustí carrega els seus fills al cotxe i enfilen cap a veure l’astre holandès amb la missió de convèncer-lo de venir a jugar un amistós amb el Barça a Montilivi. «No me’n recordo si se’n va sortir o no, però era capaç d’això i de molt més». L’hereu Agustí detalla com el seu germà petit jugava amb Jordi Cruyff al jardí mentre els pares negociaven. Encara que el seu pare «mai» l’instés a jugar a futbol, els gens són els gens i a can Agustí, a Banyoles, es respirava pilota per tots costats. Amb els amics, els germans o qui fos, tot el dia darrere la pilota per la Plaça de les Rodes o al gimnàs del Club, al Camp Vell i també al nou, on seguia bocabadat els «partidarrs» del Banyoles dels Boada, Garcia Castany i Mercader a Tercera. «M’asseia a la graderia i al·lucinava. Sobretot en els partits de fang i pluja. Era un altre nivell aquella Tercera i ho veia molt gros». No ho seria tant per al jove central que arribaria al primer equip del Banyoles (1988-92) i tastaria la Segona B amb el Girona (92-97) per continuar a l’Esport Badaloní (97-98) i al Guíxols (98-03). La figura de Cruyff tornaria a creuar-se, d’esquillada, en la carrera d’Albert Agustí. Seria en el partit que el Barça jugaria a Banyoles el 1988 en el 75è aniversari del club. «Em van explicar que a la mitja part va dir als joves (Guardiola, Vilanova i companyia), que es fixessin en el dorsal 5 que ho feia tot fàcil, a dos tocs com a molt... Però bé, la cosa es va quedar allà» (riu). Sí que l’acompanyaria tota la vida la figura del seu pare. Pocs consells de futbol li va donar. Bé sí, «només un» i no li va fer cas. «Em deia que mirés molt de futbol, molts partits. I no ho feia» revela, sorneguer, un central elegant que treia la mala llet si el buscaven. «No m’arronsava gens. Un dia, en un camp de Barcelona un davanter em va escopir i va acabar al fossar de darrere les banquetes. Què hi farem». Agustí era un central respectat i temut pels davanter. Diferent del pare, això sí. «Sempre m’hi van comparar. Ell era davanter, anava bé de cap i, evidentment, més bo que jo. A mi em deien allò de ‘és un bon defensa’». I de tarannà? «Érem diferents. Ell era molt vigorós i jo molt tranquil. No entenia la meua calma». Les solucions immediates del pare a qualsevol problema es van convertir en llegendes. «Jo tenia alguna idea semblant, però no pas del seu nivell». En aquest sentit, explica que el seu pare era el més normal de tota la colla de gent de futbol de l’Escala o Olot amb qui anava. «Si un la feia grossa, els altres la superaven. I així, anar fent...» (riu). Després de fer un play-off per pujar a Segona B amb el Banyoles el 1992, aquell estiu Agustí va fer el salt a la categoria de bronze a Montilivi. Arribava amb tota la il·lusió del món a un Girona que venia de quedar-se a les portes de Segona A a Salamanca i que, sense saber-ho, començaria una època molt grisa. «Jo era molt jove i tenia ganes de jugar i progressar. Sempre mira va la categoria i jugar a Segona B era un gran què», recorda el banyolí que gaudia com un beneït pels grans estadis que hi havia llavors a la Lliga. «Jugàvem contra Castelló, Llevant, Múrcia, Mestalla, a Santander a la Copa... Recordo que sovint els deia als companys ‘mireu amunt, nois, que això no ho veurem gaire més’. Jo i molts no ho vam viure més però d’altres, com en Nan Ribera, sí». El partit al Sardinero contra el Racing el 1992 el té gravat a la retina perquè li va tocar fer un marcatge individual a Quique Setién. «Ja em veus amunt i avall a darrere seu tota l’estona...». L’etapa al Girona s’enverinaria arran dels impagaments del curs 1994-95 que desembocarien amb una tancada al vestidor de la plantilla. «Jo estudiava i vivia a casa, a Banyoles, però hi havia companys professionals que ho van passar molt malament. Va ser un estrès afegit que m’hauria agradat estalviar-me, però ho vaig dur prou bé». I com era la convivència? «No hi havia mòbils, ni internet i tampoc teníem tele. Explicàvem batalletes, anècdotes... Molts aficionats ens duien menjar i l’encarregat de material, en Ricardo Soley, pastissos. Jo, com un dels capitans, havia d’atendre la premsa». Agustí revela que un dia, a través de l’amistat d’un jugador amb un dels fills de Joaquim Nadal, es va aconseguir l’alcalde anés a Montilivi a visitar els jugadors. «Va venir i ens va dir que ell podia garantir que faria millores a l’estadi però que no podia posar calés perquè cobréssim. Almenys ens va atendre». Tancada l’etapa a Girona, va sortir de les comarques per continuar a Tercera amb l’Esport Badaloní. Una experiència «divertida»

on va canviar el xampú per la protecció del cotxe. En acabat, seria feliç al súper Guíxols de Xavi Lozano on s'ho va passar pipa amb una gran pinya al vestidor que va acabar amb l'equip fins a Tercera.

Font del document:

<https://www.diaridegirona.cat/girona-fc/2025/10/06/albert-agusti-pare-nomes-em-122292401.html>